

บทที่ 5

กฎหมายลายลักษณ์อักษร

ถึงแม้ว่ากฎหมายที่เกิดจากแนวบรรทัดฐานคำพิพากษาจะเป็นแกนของคอมมอนลอว์ก็ตาม แต่กฎหมายลายลักษณ์อักษรที่ตราขึ้นโดยรัฐสภานั้นจะทวีความสำคัญในสาขาต่าง ๆ และเพิ่มจำนวนมากขึ้นทุกวัน รัฐสภาของรัฐบาลกลางและของแต่ละมลรัฐต่างก็ตรากฎหมายลายลักษณ์อักษรออกมาอย่างมากมาย นอกจากนี้ยังมีระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ขององค์การปกครองท้องถิ่นในแต่ละมลรัฐด้วย การวินิจฉัยว่ากฎหมายลายลักษณ์อักษรเหล่านี้มีผลสมบูรณ์ใช้บังคับได้เพียงใดเป็นอำนาจของศาลโดยเฉพาะ ศาลมีอำนาจที่จะวินิจฉัยว่าบทบัญญัติของรัฐสภานั้นใดเป็นโมฆะเพราะขัดกับรัฐธรรมนูญที่เรียกว่า “Judicial review” ศาลอาจไม่ยอมนำกฎหมายที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาไปปรับกับคดีที่เกิดขึ้นถ้าหากศาลเห็นว่ากฎหมายนั้นขัดกับกฎหมายที่มีศักดิ์สูงกว่า ด้วยเหตุนี้เราจึงควรจะทราบลำดับขั้นของกฎหมายลายลักษณ์อักษร มีดังนี้คือ

1. **รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกา** (The Constitution of the United States) สำหรับรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกาเป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดิน (the supreme Law of the Land) ซึ่งมีศักดิ์สูงกว่ากฎหมายลายลักษณ์อักษรอื่น ๆ ศาลสูงสหรัฐเป็นผู้ชี้ขาดเมื่อมีข้อพิพาททางรัฐธรรมนูญ การเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญจะทำได้ก็ต่อเมื่อมีคะแนนเสียงมากกว่า 2 ใน 3 ของสภาทั้งสองเสนอให้เพิ่มเติม และจะต้องมีรัฐสภาสามในสี่ของมลรัฐทั้งหมดให้สัตยาบันหรือสภาร่างรัฐธรรมนูญของมลรัฐจำนวน 3 ใน 4 ให้สัตยาบัน บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งหมดมีอยู่ 26 บทด้วยกัน บทบัญญัติเพิ่มเติม 15 ฉบับหลังล้วนแต่ตราขึ้นหลังปี ค.ศ. 1791 ทั้งสิ้น

2. **สนธิสัญญา** (Treaties) สนธิสัญญาที่สหรัฐอเมริกาทำกับประเทศอื่นเป็นกฎหมายของสหรัฐอเมริกาที่มีศักดิ์เท่ากับกฎหมายที่ตราโดยรัฐสภาของสหรัฐอเมริกา ถ้าหากสนธิสัญญาขัดกับบทบัญญัติภายหลังของรัฐสภา บทบัญญัติของรัฐสภาย่อมมีผลบังคับสนธิสัญญาทั้งหลายนั้น ประธานาธิบดีสหรัฐเป็นผู้ลงนามและต้องได้รับความเห็นชอบจากสมาชิกสภาสูงจำนวน 2 ใน 3 ที่ลงคะแนนเสียง ถ้าสนธิสัญญาเป็นแบบที่มีผลใช้บังคับ

ทันทีที่มีการลงนามในสนธิสัญญา (self-executing treaty) ก็ไม่จำเป็นต้องให้รัฐสภาตรากฎหมายเพื่อบังคับใช้สนธิสัญญาให้เป็นกฎหมายภายใน มิฉะนั้นแล้วสนธิสัญญานั้นจะมีผลใช้บังคับเป็นกฎหมายภายในต่อเมื่อรัฐสภาได้ตรากฎหมายให้บังคับใช้สนธิสัญญาเป็นกฎหมายภายในเสียก่อน

นอกจากอำนาจการทำสนธิสัญญาแล้ว ประธานาธิบดียังมีอำนาจทำข้อตกลงฝ่ายบริหาร (executive agreement) แต่เป็นอำนาจที่มีขอบเขตจำกัดมาก กล่าวคือ ถึงแม้ประธานาธิบดีจะมีอำนาจที่จะทำข้อตกลงฝ่ายบริหารกับประเทศอื่น โดยไม่ต้องได้รับความยินยอมของรัฐสภาก็ตาม แต่อำนาจในการทำความตกลงของฝ่ายบริหารนี้มีอยู่อย่างจำกัด ศาลเองก็ยอมรับว่าข้อตกลงของฝ่ายบริหารกับสนธิสัญญามีผลเหมือนกันและดูเหมือนว่าข้อตกลงฝ่ายบริหารจะมีจำนวนมากกว่าสนธิสัญญาเสียอีก

3. รับบัญญัติของรัฐบาลสหรัฐ (Federal Statutes) รัฐสภาสหรัฐอเมริกานอกจากจะมีอำนาจตามที่กำหนดไว้เป็นข้อ ๆ ในรัฐธรรมนูญแล้ว ยังมีอำนาจที่จะตรากฎหมายทุกอย่างที่เห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้การปฏิบัติตามอำนาจที่มอบให้กระทรวงทบวงกรมต่าง ๆ เป็นไปได้ อำนาจในการตรากฎหมายที่เห็นว่าจำเป็นและเหมาะสมเพื่อให้การปฏิบัติการเป็นไปได้นี้ได้รับการตีความอย่างกว้างขวาง ทำให้รัฐสภามีอำนาจในการตรากฎหมายเพื่อดำเนินการทุกอย่างตามอำนาจที่ให้ไว้ในรัฐธรรมนูญเมื่อเห็นว่าจำเป็น รับบัญญัติของรัฐบาลกลางมีศักดิ์เท่ากับสนธิสัญญา และจะต้องไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ในกรณีรับบัญญัติของรัฐบาลอาจตีความได้สองนัย คือนัยหนึ่งขัดกับรัฐธรรมนูญ อีกนัยหนึ่งไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ ศาลจะตีความไปในนัยที่จะทำให้กฎหมายนั้นไม่ขัดกับรัฐธรรมนูญ

4. คำสั่งฝ่ายบริหารของรัฐบาลกลาง ระเบียบและกฎข้อบังคับของฝ่ายบริหาร รัฐธรรมนูญให้อำนาจประธานาธิบดีมีอำนาจในการออกคำสั่งของฝ่ายบริหารซึ่งมีลักษณะและผลเหมือนกับกฎหมายที่ตราขึ้นโดยฝ่ายนิติบัญญัติ แต่อำนาจเช่นนี้มีอยู่อย่างจำกัดมาก นอกจากนี้องค์กรฝ่ายบริหารของรัฐบาลกลางบางอันก็ได้รับอำนาจให้ออกระเบียบและกฎข้อบังคับตามที่รับบัญญัติให้อำนาจไว้ ระเบียบและข้อบังคับเช่นนี้มีศักดิ์สูงกว่ากฎหมายที่ตราขึ้นโดยรัฐสภาของมลรัฐ

5. รัฐธรรมนูญของมลรัฐ รัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐ อยู่ในบังคับของรัฐบัญญัติของรัฐบาลกลาง แต่รัฐธรรมนูญของแต่ละมลรัฐย่อมเป็นกฎหมายสูงสุดภายในมลรัฐนั้น รัฐธรรมนูญของแต่ละรัฐส่วนมากมักจะมียุทธศาสตร์ที่ละเอียดมากกว่ารัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางและมีการเพิ่มเติมอยู่เสมอ

6. **รัฐบัญญัติของมลรัฐ (State Statutes)** รัฐบัญญัติของมลรัฐนั้นอยู่ภายใต้บังคับของรัฐธรรมนูญของรัฐบาลกลางและรัฐธรรมนูญของมลรัฐนั่นเอง รัฐบัญญัติของมลรัฐนั้นเข้ามามีความสำคัญต่อกฎหมายหลายสาขาที่แต่ละมลรัฐยังมีอำนาจจะบัญญัติออกมา ตามบทเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 10 กำหนดไว้ว่าอำนาจที่ไม่ได้มอบให้กับสหรัฐหรือไม่ได้ห้ามสำหรับมลรัฐ ย่อมเป็นอำนาจของแต่ละมลรัฐและประชาชนของมลรัฐนั้น ๆ บทครั้งที่ 10 รัฐธรรมนูญจะให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางก็ตาม แต่อำนาจนั้นไม่ใช่เป็นอำนาจของรัฐบาลกลางเด็ดขาดแต่ผู้เดียว ในกรณีเช่นนี้มลรัฐย่อมมีอำนาจเช่นเดียวกัน เมื่อรัฐบาลกลางไม่ได้บัญญัติกฎหมายสาขานั้นอย่างครบถ้วน เนื่องจากกฎหมายของรัฐบาลกลางมีลักษณะไม่ได้ครอบคลุมเรื่องหนึ่ง ๆ ไว้ทั้งหมด จึงมีเปิดช่องให้รัฐบัญญัติของมลรัฐมีบทบาทกับ ตามปกติแล้วนักกฎหมายจะเกี่ยวข้องกับรัฐบัญญัติของมลรัฐมากกว่ากฎหมายลายลักษณ์อักษรอื่น ๆ ที่กล่าวมาแล้ว

7. **ข้อกำหนดและระเบียบของฝ่ายบริหารมลรัฐ (State Administrative rules and regulations)** ข้อกำหนดและระเบียบของฝ่ายบริหารมลรัฐก็มีหน้าที่ทำนองเดียวกับข้อกำหนดและระเบียบของฝ่ายบริหารสหรัฐ เพียงแต่มักมีความสำคัญน้อยกว่าเท่านั้น ส่วนใหญ่เป็นระเบียบหรือข้อกำหนดเกี่ยวกับกรณีให้อนุญาตทำกิจกรรมต่าง ๆ ภายในรัฐ

8. **เทศบัญญัติและข้อบังคับขององค์กรปกครองท้องถิ่น** ในแต่ละมลรัฐมักจะแบ่งการปกครองออกเป็นเคาน์ตี (County) ซึ่งเทียบได้กับจังหวัด ในแต่ละเคาน์ตีที่มีอำนาจที่จะตราข้อบังคับของเคาน์ตีนั้น เคาน์ตีหนึ่ง ๆ ย่อมแบ่งออกเป็นเทศบาล เทศบาลแต่ละแห่งก็มีอำนาจที่จะตราข้อบังคับที่เรียกว่าเทศบัญญัติได้อีก เทศบัญญัติส่วนใหญ่เป็นเรื่องกำหนดเงินเพื่อรักษาผลประโยชน์ของท้องถิ่นนั่นเอง นอกจากนั้นองค์กรบริหารส่วนท้องถิ่นอื่น ๆ ยังอาจออกระเบียบข้อบังคับต่าง ๆ ได้อีก

